

VRTILJAK 1

OŠ n. h. Maksa Pečarja

1. april, 2011

Uvod beseda

Pred nami je prva številka Vrtiljaka za šolsko leto 2010/2011. Nastala je kot projektna naloga pri izbirnem predmetu računalništva - Multimedija.

Ustvarjalne prispevke so prispevali učenci drugega do petega razreda. Za razvedrilo so poskrbeli učenci sedmih razredov.

Nekoliko se pozna, da na šoli nimamo šolskih novinarjev, ki bi časopis vsebinsko bolje dodelali in pokrili z za vas bolj aktualno vsebino, ki obravnava vaše poglede na svet. Upamo, da bo v naslednjem letu na tem področju več zanimanja in da boste tokratno številko vseeno z zanimanjem prebrali.

Aleš Drinovec

Glavna urednica: Nataša Sitar

Tehnični urednik: Aleš Drinovec

Tehnični sodelavci: Gregor Mihelčič, Goran Sarafimov, Rok Žužek, Almir Delanović, Gregor Petrič, Nejc Strajnar

Fotografije: arhiv šole

Slika z naslovnice: Urška Blejec

Izdaja: OŠ n. h. Maksa Pečarja

V Sloveniji.....	12
V 2. b razredu so učenci razmišljali, zakaj jim je všeč Slovenija in zakaj radi živijo v njej.	13
Izštevanke	15
Učenke in učenci 2. a razreda so sestavili nekaj živalskih ugank.....	16
Grozni Gašper na OŠ Maksa Pečarja.....	17
Pravljica o Blisku	20
Babičine zgodbe	20
Mimi išče ljubezen	21
Karl in planeti.....	22
Pustolovščine zajčka Brkota	23
Pravljica o domišljavi princesi	23
O marjetici, ki je hotela hoditi	24
Anja dobi zajčka	25
Sreča	26
Moč.....	27
Posebna princesa Ema.....	27
Če bi zemljo prekril sneg.....	30
Stara hiša	31
Šola iz žvečilnih gumijev	32
Postal sem učenec šole za klovne	32
Postal sem učenec šole za klovne	33
Extreme world travels	34
Grozni zmaj	35
Moja cirkuška točka	36
Nogomet, nogomet zakaj nogomet ?	37
Zakaj moramo v šolo ?	37
Zimska pesem	37
Seveda je beseda.....	38
Intervju s Tadejem Korenom Šmidom, igralcem iz slovenskega filma »Gremo mi po svoje«	39
Šahovski problemi	41
Živali	42
Križanka	43

Vrtiljak 1

Prvošolce smo sprejeli s tradicionalno podelitvijo rumenih rutk. Ob ravnateljici so se učencem in staršem predstavile še pomočnica, učiteljice, vzgojiteljice in učiteljice podaljšanega bivanja.

Peti razredi so bili od 1. - 4. septembra na Letni šoli v naravi v Pacugu, kjer so pokazali svoje znanje plavanja in se imeli "fajn".

Med počitnicami se je na šoli kar precej prenavljalo. Obnovljeni sta bili učilnici za tehniko, ki sta sedaj opremljeni z interaktivnimi tablam, v telovadnici so bile popravljene zaščite na stenah, na Dunajski je bila zamenjana razsvetljava v prvem nadstropju in obnovljeno računalniško omrežje.

Na obeh šolah so tako vse učilnice opremljene s projektorji in računalniki.

V sredo, 15. 9. 2010 je bil **atletski športni dan** za razredno stopnjo na stadionu ŽAK v Šiški. Vsak učenec je tekmoval v dveh disciplinah.

Naši učenci so dosegli lepe uspehe na državnem prvenstvu v petanki - posamezno.

Velik hvala **črnuškim prostovoljnim gasilcem in šolskemu sosеду**, ki so v petek 17.9. s prečrpavanjem vode reševali šolo pred zalitjem šolskih prostorov.

Učenci so v okviru **Dneva jezikov** pripravili zanimive plakate.

Vrtiljak 1

V ponedeljek, 27. 9. 2010 so učenci izbirnega predmeta **Robotika v tehniki** obiskali **Oddelek za robotiko na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani**. Videli so industrijske robote ter uporabo teh v navidezni resničnosti.

Učenci devetih razredov so si v petek, 1. 10. 2010 v okviru **gospodinjstvih dni** ogledali tovarno **Fructal** v Ajdovščini.

V sredo, 6. 10. 2010 je potekalo **druženje razredov**. Starejši so obiskali mlajše in mlajši starejše. Učenci stare šole so si ogledali novo šolo, se igrali družabne igre, ...

Osmi razredi so v torek, 5. 10. 2010 obiskali **Velenje**: grad, rudnik, ...

V soboto, 9. 10. 2010 so člani Planinskih škratov obiskali primorski Triglav - **Slavnik**. Na 1028 metrov visok vrh jih je spremljala tudi burja.

Od ponedeljka, 4. 10. 2010 do četrтка, 7.10.2010 so bili stari in novi šolski mediatorji na **mediacijskem taboru** v Gozd Martuljku, kjer so se učili veščin mediacije.

Peti razredi so se v petek, 8. 10. 2010 v sončnem vremenu sprehodili na **Dobeno** in uživali v lepih jesenskih barvah.

Učenci **devetih** razredov so bili v tednu pred jesenskimi počitnicami na **taboru** v Tolminu. Šli so po sledih prve svetovne vojne, športali in spoznavali Tolmin s hribovito okolico.

Učenci kuharskega krožka so se naučili kuhati in speči že kar nekaj okusnih jedi.

V soboto, 6. 11. 2010, sta se dve skupini naše šole udeležili regijskega tekmovanja **Mladina in gore** v Šenčurju. Obe skupini sta bili uspešni, še posebno starejši, ki so se **uvrstili na državno tekmovanje**. V mlajši skupini so bili: Ana S., Tjaša V., Linda B. in Sebastian P. V starejši skupini pa Blaž B., Sebastian Š., Eva K. in Andrej H.

Mladi "čarovniki" se pri izbirnem predmetu Poskusi v kemiji učijo "čaranja".

Naše učenke so se odlično odrezale na **državnem tekmovanju iz znanja o sladkorni bolezni**, ki je bilo **20.11.2010** v Kranju.

Ajda C. si je priborila **zlato priznanje**, Sara Tina Š. in Zala V. pa sta osvojili srebrno priznanje.

Učenci 2. b v podaljšanem bivanju kar sami pridno brusijo in pripravljajo lesene kocke, s katerimi se bodo igrali. Za izdelavo kock in sodelovanje pa se najlepše zahvaljujemo gospodu Štroku in gospodu Korošinu.

3. b razred je v soboto, 4. 12. 2010, na Gospodarskem razstavišču prodajal medvedke. Izkupiček letošnjega bazarja so namenili rehabilitaciji oseb z gibalnimi motnjami po poškodbi glave, nakup opreme za varno hišo in pomoč socialno šibkim otrokom.

V petek, 3. 12. 2010 je bila na OŠ Nove Jarše Ljubljansko šahovsko prvenstvo. našo šolo sta zastopala 2 učenca. **Nadja V. je med dekleti do 12 let zasedla 2. mesto in se uvrstila na državno prvenstvo.** Krištof K. je bil med fanti do 12 let v sredini razpredelnice.

V petek, 3. 12. 2010, je naša šola gostila **Državno tekmovanje za Proteusova priznanja iz znanja biologije.** Udeležence sta na otvoritveni slovesnosti s športno-kulturnim programom ter verižnim eksperimentom pozdravila ravnateljica Zlatka Vlasta Zgonc in ljubljanski župan Zoran Janković.

V soboto, 4. 12. 2010, je bil med cvetočimi vrtnicami in s soncem obsijanimi kakiji, tretji osnovnošolski

debatni turnir na OŠ Šempeter pri Gorici. Debatirali smo na tri impromptu trditve:

- V osnovnih šolah bi moral biti pouk telesne vzgoje vsak dan.
- Namesto daril za Miklavža, božič, dedka mraza ... bi denar namenili revnim.
- Oddaje kot je Big brother bi morali ukiniti.

Naši učenci: Reja D., Pia P., Matic O., Tim P. so se dobro odrezali, Leon Matic B. in Timotej RV. pa ste se uvrstila med deset najboljših govorcev turnirja.

V petek, 3. 12. 2010, so učenci 5. c na tehniškem dnevu izdelovali hladilne torbe.

V četrtek, 2. 12. 2010, so učenci v okviru **ustvarjalnih delavnic** izdelovali **novoletne aranžmaje.**

Šesti razredi so uživali pri gospodinjstvu.

V nedeljo, 5. 12. 2010, se je Urška B. udeležila zadnje tekme v **športnem plezanju**. V letu 2010 je dosegla s svojimi športnimi dosežki 2. mesto na državnem nivoju, saj je kar 13 krat stala na zmagovalnih stopničkih, tako na državnih in mednarodnih tekmovanjih.

Na **področnem tekmovanju v Ljubljani** so naše košarkarice dosegle tretje mesto in se s tem **uvrstile na državno tekmovanje**. Sodelovale so naslednje učenke: Eva K., Ajda C., Tamara D., Taja K., Dora M., Ana P., Maša K., Nadja V., Lara Č., Zala H., Katja P., Manca K., Nina P., Lara K.

V četrtek, 16. 12. 2010, je **Mladinsko društvo MOČ** v sodelovanju z našo šolo pripravilo **dobrodelno – pevsko glasbeni večer »Podaj roko«**. Darovana sredstva bodo namenjena otrokom socialno ogroženih družin našega kraja.

V torek, 21. 12. 2010 so nam recitatorji, pevski zbori in glasbeniki pripravili lepe **praznično novoletne nastope**. Nastopili so kar štirikrat: za vsako triletje in za starše.

V torek, 18. 1. 2011 so imeli učenci 5. in 7. -9. razreda **zimski športni dan**. Udeleževali so se na smučanju, smučarskih tekih, sankanju, drsanju in pohodu.

Peti razredi so v četrtek, 3. 2. 2011 izdelovali maske.

V četrtek, 3. 2. 2011 so učenci sodelovali v drugi **raziskovalni delavnici**. Opazovali so drevesa in prve znake prihajajoče pomladi.

Petošolci so sodelovali na **likovnem natečaju Promet v prihodnosti**. Nagrajene učenke: Staša, Nika, Petra in Robin iz 5. c so se udeležile sprejema ministra za promet. Po srečanju so si nagrajenci ogledali **letališče Jožeta Pučnika Ljubljana**.

Šolska šahovska ekipa je v petek, 11. 2. 2011 na **Ljubljanskem ekipnem šahovskem prvenstvu** osvojila **2. mesto v konkurenci do 15 let**. Uspeh še povečuje dejstvo, da so vsi člani ekipe še iz kategorije do 12 let. Čestitke Nadji, Krištofu, Simonu, Jakobu in Samotu, ki so se s tem **uvrstili tudi na državno prvenstvo osnovnih šol** (12.3.2011 v Novi Gorici).

Naše učenke in učenci so izredno uspešno nastopili na **Državnem prvenstvu v skokih na mali prožni ponjavi**. Starejše učenke so bile **prve**, starejši učenci **tretji**, posamično pa sta izstopala **Tija H. z naslovom državne prvakinje** in **Nejc P. s tretjim mestom**.

V sredo, 16. 2. 2011, je na Srednji šoli za gostinstvo in turizem v Ljubljani potekalo tekmovanje osnovnošolcev za **Zlato kuhalnico**. Našo šolo so zastopali Jan D., Hanna P. in Klavdija S. (8. razred). V hudi konkurenci slovenskih osnovnih šol so se odlično odrezali in nam prikuhali **srebrno** priznanje.

Učenci 2. a in 2. b razreda so od 14. do 16. 2. 2011 izkusili veliko novega in preživeli lepe trenutke na **taboru v ČŠOD Jurček** v Kočevju.

Učenci 4. c in 4. d razreda so imeli v petek, 18. 2. 2011 razredno gledališče.

Sedmi razredi so teden po počitnicah preživeli na taboru v Seči (7a in 7c) ter v Radencih ob Kolpi (7b). Izvedeli so marsikaj novega in se ob tem tudi zabavali.

Učenci so na pustni torek tekmovali za najboljšo skupinsko in posamično razredno masko ter se udeležili pustnega sprevoda po Črnučah.

Učenci stare šole so se prišli pokazati tudi na novo šolo.

Naravoslovni dan na temo **zdrave prehrane** sta imela v sredo, 9. 3. 2011 4. c in 4. d.

Pustni torek v 2. a razredu

- Smo se imeli lepo, naj se še kdaj ponovi. (Jutra)

Vrtiljak 1

- Res je bil zanimiv dan. (Luka)
- Lepo je bilo, ko smo rajali v telovadnici. Najbolj so mi bile všeč princeske. Tudi Rok je bil lep v kostumu voznika formule 1. (Ula)
- Ful dobro je bilo. Ko smo šli na sprehod smo peli in mahali ljudem. (Ina)
- Zabavali smo se. Vid je bil zanimiv astronaut. (Maša)
- Igre so bile super in dobili smo bonbone. (Gal)
- Super. Plesali smo in se zabavali. (Najc)
- To je bil dober pust. Lep. Tudi na igrice nismo pozabili. (Kristijan)
- Učiteljica Lili je bila zelo lepa strašna čarovnica. (Jutra)
- Čarovnica Lili nas je spremenila v žabe. (Maša)

V 5. razredu so od 9. - 11. 3. 2011 izdelovali toplozračne balone.

Učenci na zimski šoli v naravi v CŠOD Peca se imajo fino in napredujejo v veščinah iz dneva v dan.

V Sloveniji

V Sloveniji živim
in se o njej učim.

Slovenijo imam rada,
ker je v njej čokolada.

Limonado stiskam iz limon,
dobra je kot bonbon.

Očal ne bi nosila,
ker čudna bi bila.

V Sloveniji vedno bi bila,
nikoli ne bi iz nje šla.

Ehh..., včasih ne vem veliko,
potem pa dobim pravo obliko.

Nikoli več ne bom šla iz države,
ker Slovenijo imam najraje.

In veliko vem,
pa še več izvem.

Jadra razprem
in v Slovenijo grem.

Imam jo res rada,
saj je boljša kot vsa čokolada.

Eva Peljhan, 2. b

V 2. b razredu so učenci razmišljali, zakaj jim je všeč Slovenija in zakaj radi živijo v njej.

Slovenija mi je všeč, ker ima take dobre učiteljice in šole. Država je prijazna in nikdar ne goljufa. Ima dobre igralce, pevce, policiste, gasilce in dobro vlado.

Tjaša Bukvič

Všeč mi je zato, ker ima veliko znamenitosti, lepih krajev, pesnikov, športnikov in da ni narava onesnažena. Vesela sem, da je tu dobra hrana in da živim v Sloveniji.

Eva Peljhan

Dobro je, ker imamo lepo okolico in ker imam dobro šolo.

Kalina Naskovski
Perne

Dobro se imam v Sloveniji, ker je čista in lepa.

Nikolas Minić

V Sloveniji mi je všeč, ker je v njej lepo živeti, ker imamo zanimiv šport, še posebej nogomet. Lepo je tudi, da lahko poješ veliko čokolade. Ampak čokolada ni preveč zdrava, rajši pojejte sadje. Tudi meni je všeč živeti na svetu.

Luka Horvat

V Sloveniji mi je lepo zato, ker imamo zelo čist zrak.

Zarja Peceli

V naši državi mi je všeč, ker ima dobre bazene.

Miha Kovačič

Všeč mi je, ker je zelo lepa ta naša Slovenija. Dobro se imam v njej in uživam. Res je dobra ta naša Slovenija.

Ricarda Sterle

Slovenija je zelo lepa država, ker skoraj nihče ne meče odpadkov na tla. Pa tudi zato, ker varčujemo z vodo.

Ivan Sarafimov

Všeč mi je biti v Sloveniji, ker sem v dobri šoli. Pa tudi zato, ker imamo čisto in zdravo naravo in vodo. Najlepše pa mi je, ker imam zelo dobre starše in tudi prijatelje. Lepo je, ker živim zraven gozda in potočka. V Sloveniji imamo tudi zelo lepe igrače.

Alja Horvat Juvančič

Lepo je pri nas, ker imamo veliko dobrih športnikov in športov. Dobro je, ker smo lahko na prostem in zato, ker lahko dobimo iz morja sol.

Jure Tušar Lajevec

Všeč mi je ker imamo v šoli zanimive krožke in ker imamo lepe rože. Všeč mi je, da imamo tako dobre kuharice in svež zrak.

Zala Čučnik

Slovenija mi je všeč, ker imam tukaj veliko prijateljev in prijateljic.

Eva Lojevec

Všeč mi je zato, ker je ta svet lep.
Všeč mi je tudi naša šola, ker so
učiteljice prijazne in nas veliko
naučijo.

Sara Kocev

Zelo mi je všeč slovenska himna,
pesmi, pevci, pisatelji, igrače,
hrana, nogometaši in oblačila. Všeč
mi je, da lahko tukaj živim!

Ajda Gostič

Dobro je, da imamo v šoli zanimive
dejavnosti in dobre kuharice. Lepo
je, da imamo svežo vodo, čist zrak
in naravo. Tu imam tudi dobre
prijatelje in prijateljice.

Jan Stariha

Slovenijo imam rad zato, ker od nje
dobimo vedno kaj dobrega. Zelo mi
je všeč slovenska himna. Všeč mi
je, da obstaja policija, ker nas čuva
pred lopovi. Všeč so mi tudi gasilci
in reševalci. In še, da imam zelo
dobre starše.

Dejan Pandža

V Sloveniji mi je všeč hrana, pijača
in narava.

Anastasija Atanasova

Jaz sem rad v Sloveniji zato, ker so
tukaj dobre igrače.

Luka Korošin

Rada imam Slovenijo, ker imam
rada našo hrano in še posebej
kakšne naše sladke jedi. Slovenija
mi je všeč tudi zato, ker samo mi
znamo naš jezik.

Pia Sešek

V Sloveniji je lepo, ker se lahko
doma igram, ker imam veliko
prostora in svojo družino.

Jon Tavčar

Slovenija mi je všeč zato, ker
imamo dobro hrano in dobre igrače.
Pa tudi lepo govorimo. Tu imam
dobre starše in prijatelje.

Erazem Kos

Rad imam našo čisto naravo. V
Sloveniji mi je všeč tudi zato, ker je
tu zares zelo lepo.

Uroš Petrušič

V Sloveniji mi je zelo dobra hrana in
igrače. Vesel sem, da hodim v našo
šolo.

Jure Černe

V Sloveniji mi je všeč zaradi
mojega doma. Doma pa imam
starše, lego kocke in brata.

Jaka Poljanšek

Izštevanke

Tam bela hišica stoji,
ena dve in tri,
ti povej, kdo v njej živi.
Katarina

Ena krava,
ena bela ovca,
črna miš,
kaj zdaj dobiš?
Rok, Ula

Cica Mica šteje race:
ena pika, ena skače.
Tina, Maša

Cica Mica šteje miši,
pa našteje jih deset:
ena, dve, tri, štiri, pet,
šest, sedem, osem, devet, deset.
Inti, Ajla

Mačka zgrabi miš,
zdaj pa ti loviš.
Max, Kristijan

Banana rumena, kot sonce žareče,
jabolko kot ogenj plešoč,
vijolica kot vijoličen mrak,
celi svet lep kot zaklad.
Nejc

Janka Stanka šla je v gozd
in napisala: manjka gos.
Ina, Nana

Gospod v trgovino gre
in vzame lizike.
Kdor vzame lizike
jih našteje ena, dve.
Ajla, Inti

Ana ni spala,
je v šoli zaspala.
Nana, Ina

Ena krava, ena miš,
kogar zgrabim - ti loviš.
Luka, Gal

Kdo bo danes v vrtec šel?
Ali Bine, ali Binca?
Danes gre v vrtec Bine,
Binca pa v šolo.
Žiga, Enej

Muca se greje,
pa veter zapiha,
ji ušesa odpiha.
Jutra, Nikolaj

Muca miš lovi,
miš v luknjo zbeži,
muca se zaleti,
miš se pa smeji.
Vid

Ena želva, ena miš,
dve kokoši, ti loviš.
Ula, Rok

Žaba rega-rega-kvak,
fantek poje tra-la-la,
Peter-veter jih pa gleda
in potem nastane zmeda.
Miha, Fran

Muca mijavka na ves glas,
mama kliče: oče naš.
Maša, Tina

Medved spi, pa ne neha...
Na glavo mu hruška prileti
in se takoj zbudi.
Ula, Rok

Gospod se umiva,
dekle pa obleko šiva,
ena, dve, tri, obleko vzameš ti.
Nikolaj, Jutra

Mama je prala in srajčko oprala,
Pika lika pa srajčko zlika.
Ina, Nana

Murn je godec,
ima debel želodec,
veter zapiha,
murn pa kiha.
Vid

Šest kokoši, ena miš,
tebe zgrabim, ti loviš.
Gal, Luka

Ena žaba, ena miš,
zdaj sprašujem:
Kaj dobiš?
Rok, Ula

Učenke in učenci 2. a razreda so sestavili nekaj živalskih ugank.

Jih znate rešiti?

Dolga ušesa, pa ni osliček. Visoko
skače, kaj je to?
Inti, Ajla

Je velik. Živi v vodi, a nima škrig. Ni
krokodil, niti kit.
Miha, Gal

Je dober skakalec. Je hiter. Ima
dolge uhlje in se hrani z zelenjavo.
Pozimi išče hrano.
Nejc, Žiga

Živi do sto let. Zdrži tudi 12 let brez
hrane. Njene oči so zakrnele. Je
ogrožena vrsta živali.
Nikolaj, Luka

Lovi miši, pa ni kača. Je domača
žival. Pije mleko.
Miha, Gal

Je dolga, pa ni kača. Je liste, pa ni
krava. Leze. Ko odraste, leti.
Kristijan, Vid

Hitro teče, ko je preplašen. Lahko
ga imaš za domačo živalco.
Katarina, Laura

Je počasna, a ni polž. Nosi oklep.
Kaj je to?
Nana, Ina

Roge ima, pa ni krava. Indijanci so ga lovili, zdaj ga vidimo še v rezervatih. Tudi na Poljskem živi.

Nikolaj, Luka

Je debel in majhen. Živi na kmetiji. Išče tartufe. Ima dobro meso.

Kristijan, Vid

Dolge noge ima in dolg vrat. Je visoka in doseže veje na drevesu.

Ajla

Bela in črna na cesti leži. Pešci hodijo po njej, pa je nič ne boli. Kaj je to?

Inti, Ajla

To je najhitrejša žival na svetu. Živi v Afriki. Ima pike, pa ni bolna.

Max, Fran

Ima pisano perje in dolg kljun. Besedo ponovi za tabo. Kaj je to?

Nana, Ina

Ima kopita. Je sesalec in koti. Lahko ga jezdim.

Maša, Tina

Živi v vodi in ima lovke.

Maša, Tina

Ima čopke. Je glodalec. Ima košat rep. Živi v gozdu. Rada ima lešnike in želod.

Jutra, Sara

Živi v džungli. Pleza po drevesih. Včasih se obnaša kot človek in zna celo piti iz plastenke.

Jutra, Sara

Je vsejedec. Ima ogromne tace in dolge kremplje. Spi zimsko spanje. Kaj je to?

Nana, Ina

Rumeno črna je, strupena, pa ni kača. Živi v Ameriki. Indijanci so jo uporabljali za strupe.

Nikolaj, Luka

Grozni Gašper na OŠ Maksa Pečarja

Grozni Gašper je sovražil šolo, sovražil je gospodično Macolo. Najbolj pa je sovražil učne ure. Ko so se učili čisto brezvezne stvari, ki se jih sploh ni treba in... »Gašper!« je zavpila mama. »NEE!« je odgovoril Gašper. »Seveda, v šolo moraš, je dodala mama. Gašper pridi v avto. Sploh pa danes ni navaden dan.« »Kakšen dan?« je vprašal Gašper. »Danes je dan pomešanih šol, je razložila mama. Ti boš šel v drugi b.«

»Nee..., kje bo pa nesramni Nejc? Kje bodo moji prijatelji in kako bom delal norčije?« je pomislil Gašper. »Ni govora ne grem,« je rekel na glas.

»Gašper, nič televizije cel teden,« je nestrpno dejal očka. Gašper se je hitro zapodil v avto. In končno so se odpeljali.

»Mamiiii, Gašper me brca,« je zastokal Peter. »Ne bodi grozen Gašper,« je rekel očka. »Saj ga nisem brnil,« je rekel Gašper.

No, končno so prispeli do šole na kateri je pisalo: OSNOVNA ŠOLA NARODNEGA HEROJA MAKSA PEČARJA. Vstopili so v šolo. Vse je bilo okrašeno. »Ooo, rad imam šolo. Tako zanimive stvari se učimo,« je pristavil Peter. »Utihni Peter,« mu je rekel Gašper. »Mamiii!« »Gašper ne bodi grozen,« je rekla mama. »Peter,« ga je sladko vprašal Gašper, v kateri razred boš pa ti šel?«

»Jaz bom šel v drugi a,« je odgovoril Peter. »Gašper takoj pojdi v drugi b razred,« je bila nestrpna mama. Gašper se je kar se da počasi odvrnil v razred.

»Dober dan otroci,« je pozdravila učiteljica Alma. »Učiteljica Alma, jaz bi vas nekaj vprašala« je zaklicala pametna Kalina. »Ali se bomo šli črkovanje?« »Seveda,« je odgovorila učiteljica Alma. »Čez par minut pride učiteljica Manja,« je dodala.

»Učiteljica, ali bomo pri športni vzgoji igrali nogomet?« je vprašal nogometaški Luka. Zdaj se je oglasila še pridna Alja in potem so kar vsi kričali. »Utihniteee!! Tako ne bomo nikamor prišli,« je rekla učiteljica Alma. No, Jure, koliko je $3 + 5$?« je vprašala učiteljica. »Ja, $3 + 5 =$ gusar,« je odgovoril gusarski Jure. »No, Kalina, kako črkuješ žemlja?« je vprašala učiteljica Alma. »Ž-e-m-l-j-a,« je odgovorila pametna Kalina. »Odlično!« jo je pohvalila učiteljica. »Gašper, kako pa ti črkuješ ptica?« je učiteljica vprašala še Gašperja. »N-e-s-r-a-m-n-a u-č-i-t-e-l-j-i-c-a,« je odgovoril Gašper.

»Gašper zdaj bo prišla učiteljica Manja.« je rekla učiteljica Alma. In ravno takrat je v učilnico vstopila učiteljica Manja. »Dober dan!« so v en glas pozdravili vsi razen Gašperja. »Tako pozdravi učiteljico Manjo!« je rekla učiteljica Alma. »Dober dan, debela učiteljica Manja.« je pozdravil Gašper. »Gašper!« ga je opozorila učiteljica Alma. »Tako nehaj, to je tvoja zadnja priložnost!« ga je posvarila. »No, kdo pa je tale fantič?« je z vprašanjem vprašala učiteljica Manja. »No, to je Gašper.« ga je predstavila učiteljica Alma. »Zdaj se začne podaljšano bivanje in Gašper pazi se, če izvem, da nisi bil vlijuden!« je še dodala. »Nasvidenje otroci. In Gašper! Ne pozabi!« se je poslovila učiteljica Alma.

»No, učenci zdajle je čas za domačo nalogo. No Gašper kar začni.« ga je spodbudila učiteljica Manja. »A moram?« je vprašal Gašper. »Seveda, tako se boš kaj naučil.« je rekla učiteljica. No, no prav. Le kaj naj se naučim z zvezkom? se je spraševal Gašper. Gašper se je spomnil. Lahko bi zvezek pospravil v torbo in učiteljica Manja ne bi opazila. »No Gašper, si že prinesel domačo nalogo?« je vprašala učiteljica. »Seveda.« je hitro odgovoril Gašper. »Resno?« je vprašala še enkrat. »Ja, normalno.« je odgovoril Gašper.

»No, prav učenci. Malo bomo seštevali. No, Eva koliko je $7 + 5$? No, Eva koliko je to?« je vprašala učiteljica. »12.« je odgovorila Eva. »Odlično,« jo je pohvalila učiteljica. »Prejšnji teden smo naredili voščilnice za mamice. Danes bomo notri napisali voščilo.« je rekla učiteljica. »Kaj bomo napisali?« so vsi spraševali. »Ne vem. To se boste odločili vi.« je rekla učiteljica. Vsi so začeli

vpiti drug čez drugega. Vsi razen Gašperja. Učiteljica je rekla: »No, Gašper, samo ti nisi vpil, zato si zaslužiš darilce. In je Gašperju dala zavitek. Gašper je darilo odvil in v njem so bile Sluzi in Bum-bum Butnik, ki mu ga starši niso hoteli kupiti. Gašper je kar sijal od sreče. Nesramni Nejc bo kar pokal od zavisti. Gašper si je darilo pospravil v torbo. Mineval je čas in ura je bila štiri. Čas za odhod domov. Juhu domov grem si je mislil Gašper. Ko je Gašper prišel domov, sta ga mama in očka vprašala: »Kako je bilo v šoli?« »Super!« je odgovoril Gašper in dodal: »Kdaj bo spet dan pomešanih šol? Jaz hočem v 2.b.

Eva Peljhan 2. b

Doria Janša

Pravljica o Blisku

Nekoč je na veliki kmetiji živel ljubek žrebiček po imenu BLISK. Bil je zelo lep in prijazen konjiček, ki pa so se mu dogajale nezgode in nevšečnosti zato, ker ni ubogal mame. Nekega jutra se je odpravil na sprehod, preskočil ograjo kmetije in se podal proti gozdu. Nenadoma je zaslišal posmehujoč glas. Ozrl se je levo potem na desno in nato navzgor in nad seboj zagledal veverico, ki se je smejala. Povoje nosim ker velikokrat padem in se potolčem, ji je pojasnil, saj je vedel zakaj se mu smeji. Verjetno se nisem rodil pod srečno zvezdo. Veš bila sem na festivalu sreče in prejela prvo nagrado. Kaj pa je bila prva nagrada, jo je vprašal BLISK. Navaden klobuk ki pa mi niti malo ne pristaja in se priklonila pred črno belim dihurjem. BLISK in veverica sta tako nadaljevala pot in zbijala šale na račun smešnega klobuka. Šla sta proti ribniku. Kam pa so namenjeni gospodje in gospe. Je vprašal BLISK in začudeno opazoval živali, ki sta jih srečevala na poti. Med njimi so bile tudi ose, kačji pastirji, črički, kobilice in pikapolonice mislim, da vem kam gredo ob ribniku je danes koncert, ki ga prireja orkester žuželk. Imaš rad glasbo. Kobilice so oglašale violine, ose so šepetaje klepetale, pikapolonice pa so skupaj s ptičkom vadile lepo melodijo. BLISK je padel in pristal med glasbeniki sredi odra. Mislili so da je vihar in začeli bežati. Potem je sova skušala preglasiti ostale, da je blisk padel. BLISK je dvignil glavo in na veji bližnjega drevesa zagledal sovo Oko. Nato pa so vsi skupaj žrebičku zapeli lepo pesmico. Ob ribniku našem je sonce zašlo, dneva zdaj konec je, a nič za to. Vsi skupaj zapojmo tralalala prijateljstvo pravo največje velja. Prosimo luno in zvezde iskreče, da BLISKU prinese obilo bi sreče. BLISK je rekel to je moja najlepša pesem ki so mi jo zapeli prijatelji. Zdaj je že velik konjiček in ko se spomni svojega otroštva se hudo nasmeje, a prijatelji so največje bogastvo.

Karin Smrekar, 3. b

Babičine zgodbe

Nekoč pred davnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami, je živela babica, ki je imela dva vnuka. Ime jima je bilo Tine in Tina. Starši so bili v službi in niso imeli časa, da bi ju čuvali, zato so ju med počitnicami pripeljali k babici.

Nekega dne, ko so se odpravljali k babici, ju je očka videl nekaj zlagati v kovček in se je zelo prestrašil. »Kaj zlagata v kovček? Zgleda tako, kot da bosta odpotovali v Afriko,« je pripomnil. »Ne, očka! Vzela sva samo najnужnejše stvari.« mu je odvrnil Tine. »No, odpravimo se k babici.« je rekel

očka. Tako so se odpravili. Kot običajno ju je babica čakala že pred hišnimi vrati in jim mahala. Tudi ona se je začudila, ko je videla njune težke torbe, a je bila vseeno zelo vesela njunega obiska.

Ko se je zvečerila sta mora Tina in Tine hitro v posteljo. Tina pa se je pred spanjem spomnila še na Knjigo pravljič in poklicala babico, da jima prebere pravljico. Ko je začela brati, sta se otroka čisto zatopila v pravljico in pozabila na vse okoli sebe. Babica je brala pravljico o mladeniču, ki je premagal zmaja in se poročil s kraljično. Tine in Tina pa v svoji zamaknjenosti vstopila v pravljico in se znašla pred velikim gradom. Tine je slišal, kako sta se kralj in kraljica pogovarjala o poroki. Tina se je spomnila na zgodbo o poroki, ki jima jo je vsako noč prebrala babica. Takrat so se naenkrat odprla grajska vrata in iz njih sta stopila princ in princesa. Bila sta začudena, ko sta videla Tino in Tineta v čudnih oblekah. Ko sta jima pojasnila, da sta se pomotoma znašla v pravljici, je bilo vsem vse jasno, samo to ne, kako se bosta Tina in Tine vrnila domov. Skupaj so odšli proti gradu.

Na grajskem dvorišču ju je pred vrati, kot vedno doslej, že čakala njuna babica, ki je bila oblečena v kraljevsko obleko. Veselo ju je pozdravila in ju poljubila. Kar naenkrat sta se ponovno znašla na babičinem domu v topli postelji.

Katarina Krafogel, 3. b

Mimi išče ljubezen

Poljska miška Mimi živi z mamico v luknji sredi polja. Nekega pomladnega dne jo je mamica zbudila in rekla:

»Mimi zbudi se, pomlad je prišla!«

»Pomlad? Kdo je to? Kaj je to? Ali grize?«

»Ne, hahahaha. Pomladi se vse rodi, celo ljubezen.«

»Ljubezen? Kaj je to? Kdo je to?«

»Ljubezen je nekaj romantičnega in čudovitega.«

»Mami mudi se mi,« je Mimi svoji mamici na lice pritisnila velik mišji cmok.

»Kam pa kam? Pa kar brez zajtrka!«

»Ljubezen grem iskat.«

»Prav, ampak do večerje se vrni!«

»Prav mami, adijo!« Miška je odšla.

Hodila je in hodila, nenadoma pa ... bum, tresk!

»Av! Kako si upaš, ti ... ti! Ooo! Kdo si?« je vprašala Mimi.

»Ime mi je Tomi,« se je predstavil mali mišek.

»Jaz pa sem Mimi. In kaj počneš tukaj?«

»Ljubezen iščem,« je rekel Tomi. »Pa ti?«

»Tudi jaz iščem ljubezen.«

»Potem jo iščiva skupaj,« je rekel Tomi.

»Prav, pa dajva.« In sta šla.

Povsod sta pogledala, celo v mravljišče, če je mogoče ljubezen majhna. Zvečerilo se je in mali miški sta ležali v travi in gledali zvezde. »Veš,« sta rekla hkrati, »končno sva našla ljubezen.«

Kakšna škoda, da je te romantične zgodbe konec.

Aiša Bećirović, 3.b

Karl in planeti

Nekega dne so bili trije fantje, ki so onesnaževali okolje. A ljudje, ki so živeli na tistem planetu, so bili žalostni. Niso želeli živeti v umazanem. Želeli so si pospraviti, ampak niso mogli, ker je bilo že preveč onesnaženo. Trudili so se in še in še, a niso mogli. Na drugem planetu pa je živel Karl s svojo družino. Tam je bilo vse čisto. Drevesa so bila košata, trava je bila svetlo zelena in vse je bilo čisto, sonce je sijalo in žarelo. Karl je imel brata, mamo in očeta. Ko sta se brata igrala na travi sta mama in oče kuhala kosilo. Neke noči se je Karl odločil, da bo s svojo čebelico odletel na drug planet. Potem je zaspal. Naslednje jutro je Karl rekel, da gre na dolg izlet s čebelico in res je odšel. Dolgo je letel, ko je zagledal nek planet si je mislil, da sanja, ampak ni sanjal, res je bilo. Šel je dol iz čebelice in čebelica je odšla domov. Karl je vprašal, kaj se dogaja, a tam je bilo že tako umazano, da so nosili maske in mu niso mogli odgovoriti. Voda je bila onesnažena, zrak je bil onesnažen, vse je bilo onesnaženo. Karl je zažvižgal in čebelica je prišla. Karl je sedel na čebelico in čebelica je fantka odnesla domov. Karl je družini povedal kaj se je dogajalo na drugem planetu. Vsi so se začudili in odšli spat. Zgodaj zjutraj se je Karl zbudil in rekel, da gre v deželo železa. Tam je izdelal stroj, ki je pometal, čistil tla, srkal smeti, dajal v planete dišeče stvari. Stroj je odpeljal domov. Na poti je postal utrujen. Zagledal je jabolko in ga pojedel. Pridobil je moč in stroj odpeljal domov. Družina je vprašala, kaj je to? Karl je rekel, da je to stroj za onesnaženo deželo. Odnegli so stroj na umazan planet. Na poti pa so postali lačni in so pojedli hruško, ki so jo zagledali. Vsi so dobili moč. Na planetu umazani so se vsi začudili, kakšen stroj je to. Karl jim je razložil, vključil je stroj, ki posrka smeti, pome tla, odišavi planet in očisti zrak. Vse to je stroj naredil. Karl je rekel, da naj si zgradijo hišico iz lesa, ker je boljše za okolje. Ljudje so rekli, da bodo tako naredili. Karl je tudi rekel, da bo tri fante naučil olike. Na seznam je napisal kaj se je treba naučiti. A fantje ne znajo brati. Karl jih je tudi to naučil. Preberejo in se naučijo olike. Karlov oče pride blizu in

fantje ga pozdravijo z dober dan. In tako se pravljica konča, da so vsi planeti zelo čisti in ljudje skrbijo za red in čistočo!

KAKO GRDO
BI BILO, ČE BI BILA UMAZANA DEŽELA.

Karin Vogrič, 3. b

Pustolovščine zajčka Brkota

Nekoč je živel majhen zajček. Imel je mamo, očeta, babico in dedka. Mama je zajčku dala ime Brko. Mami je bilo ime Helena, očetu Marjan, babici Meta in dedku Franc. Brko je živel v gozdu, v majhni luknji.

Nekega dne so se Brko in njegova družina odpravila spat. Ko so vsi zaspali, je nekaj zelo velikega prišlo mamo in očeta in izginilo. Ko se je Brko zbudil, je opazil, da mame in očeta ni. Začel je jokati. Babica in dedek sta prišla in Brka vprašala zakaj joka. Brko jima je povedal, da mame in očeta ni. Babica ga je potolažila in mu prebrala zgodbo o pustolovskem zajcu. Brko se je odločil, da gre iskat mamo in očeta. Ko se je babica zbudila, je opazila, da Brka ni.

Brko je hodil in hodil, dokler se ni stemnilo. Zjutraj je zajček Brko mislil, da mora nazaj domov. Ampak se je spomnil na zgodbo, ki jo je prebrala babica. In je šel naprej. Hodil je in prišel do velike jame. Hitro se je skrtil za drevo, da ga velikan ne bi videli. Zdaj je vedel, kdo je vzel mamo in očeta. Splazil se je za enim velikanom. Ko je prišel v votlino, je videl veliko živali. Videl je srne, medvede, ježe, veverice in sove. Čisto na koncu je zagledal mamo in očeta. Ko so se velikan odpravili spat, je Brko skočil k mami in očetu in ju rešil. Skupaj so rešili še vse ostale in odšli iz votline. Vsak je šel nazaj domov.

Ko so Brko in starša prišli domov, si je babica oddahnila. Čez dva meseca je mama rodila majhno zajčico. Brko ji je dal ime Daša. In vse se je dobro končalo.

Žan Podlesnik, 3. b

Pravljica o domišljavi princesi

Nekoč predavnimi časi je živel princeska, ki je bila zelo lepa. Le ena težava je bila: Ta princeska je bila zelo domišljava. Nekega dne je napočil čas, da izbere enega princa, s katerim se bo poročila. Ampak vse prince je zavrnila. Neki princ pa te zavrnitve preprosto ni mogel sprejeti. Odločil se je, da se bo maščeval. Na mizi je zagledal princeskino kavico in vanjo zlil strup. Potem je hitro zbežal. Ko je princeska popila kavico, je zaspala. Počasi so

tudi drugi potonili v globok spanec. Grad je postal zapuščen. Za ta grad je slišal mlad princ in se odločil, da ga poišče. Med potjo so na njega prežale hude nevarnosti, ampak ni odnehal. Končno je prišel do gradu. Zagledal je princesko in jo poljubil. Princeska se je zbudila in se poročila s princem. Dobila sta veliko otrok. Princeska ni bila nikoli več domišljava.

Nuša Banko 3. b

O marjetici, ki je hotela hoditi

Nekoč je živela majhna marjetica, ki ji je bilo ime Marjetka. Bila je zelo prijazna in včasih tudi malo nagajiva. Živela je s svojimi starši na lepem travniku. Na tem travniku je bilo tudi veliko drugih rož, kot so na primer tulipani, vrtnice, zvončki, trobentice, vijolice...

Nekega dne pa je Marjetka vprašala svojo mamo: »Zakaj rože ne moremo hoditi?«

Mama ji je odgovorila: »Ne vem, ampak vseč mi je, čeprav se ne moremo pogovarjati z vsemi.« Mama se je zamislila in se spomnila na vsevedo vrtnico, ki je bila na drugi strani travnika. Potem pa je zavpila na ves glas:

»Hej, vrtnica Vsevedka!«

»Kaj je?«

»Moja hčerka ima vprašanje!«

»Kar povej.«

»Zakaj ne moremo hoditi?«

»Ker imamo korenine, ki so pritrjene v zemljo!«

»Aha! Hvala!«

Medtem si je Marjetka zatiskala ušesa.

»No, zdaj veš, zakaj ne moremo hoditi,« je rekla mama.

»Ne, ne vem. Ker je bilo preveč glasno, sem si zatislila ušesa!« ji je pojasnila Marjetka.

»No, ti pa še enkrat povem. Rože ne moremo hoditi, ker imamo korenine pritrjene v zemljo.«

»No, zdaj pa vem!« je rekla in nadaljevala: »Ampak, mama, jaz bi rada hodila!«

»O, Marjetka moja, to pa ne bo šlo,« je rekla mama.

»Mama, no, zakaj ne?« je rekla Marjetka.

»Zato, ker ne moreš! Saj si slišala, zakaj ne moremo hoditi!« ji je še enkrat povedala mama.

»Ali obstaja kakšna vila, ki bi me začarala?«

Katrina Šuštar, 3. b

Anja dobi zajčka

Nekoč je živela punčka Anja, ki si je zelo želela zajčka, čeprav je že imela kužka Runo. Ampak Runo je bil zelo dolgočasen, ker je samo poležaval v koči. Anja je hotela mamo in očeta prepričati, naj ji kupita zajčka. Ampak oče in mama ji nista pustila. Anja je odšla žalostno v svojo sobo.

Mama jo je hotela potolažiti. Ko je mama ni mogla potolažiti je šla ven iz sobe. Z očkom se je mama zmenila, da gresta jutri po zajčka. In res drugi dan sta res šla po zajčka. Anja je bila presrečna in ga je takoj vzela k sebi v naročje. Zdaj se je tudi Runo bolj igral kot prej.

Mama in oče sta lahko spet v miru pila kavico. Sonce je žgalo svetlo in Anja je izbirala ime za zajčka. Nenadoma se je Anja spomnila imena in rekla: Kar Repko bo! Mama in oče sta se strinjala in sta rekla: Dobro si izbrala ime.

In potem je Runo spet poležaval v koči.

In vsi so bili zadovoljni in srečni. In tudi Runo in Repko sta se spet lovila po travi in po hiši. Potem pa sta oba hkrati dobila za jesti. Ta dan se je vse lepo končalo.

Zdaj pa spančkat.

Ana Medjimurec, 3. b

Sreča

Zakaj žalosten bi bil,
če sreča okoli tebe potuje.
Zakaj jezen bi bil,
če nihče okoli tebe ni jezen.
Zakaj resen bi bil,
ko pa se vsi okoli tebe lepo smehljajo.
In zakaj se ne bi smehljajal,
ko pa je vse tako lepo...

Živa Kocijan, 3. a

Moč

Hitro steci do veselja, saj je v tebi močna volja.
Močnejši si kot kdo drug. Sam odločaš zase.
Sam prideš do sreče, če verjameš vase.
Sam življenje si ustvarjaš, pri tem ti nihče ne pomaga.
Ne pozabi: močna volja marsikaj stori.
In znanja ti nihče ne ukrade.
Ptič se izvali in vsak človek obleži.

Zala Sever, 3. a

Posebna princesa Ema

Nekoč je živela posebna princesa Ema. Imela je rumene laske, modre hlače in vijoličaste čevljuje. In imela najbolj bleščečo krono na vsem širnem svetu.

Ko je bil večer, so princesko okopali, jo ogrnili s haljo in ji oblekli spalno srajco. Potem je zaspala.

Nekega jutra je princesko pričakalo presenečenje. Bil je puhast, bel zajček. Princeska se je zelo razveselila puhastega darila. Zajčku so kupili zlato kletko, rožnato ogrinjali in vijoličasto krono. Princesko Emo je gledal zelo prestrašeno, kot vsi zajčki. Zajček je smuknil v brlog in se prikazal šele naslednjo uro. Stekel je k princeski v naročje. Bil je že bolj živahen.

Tiste noči je zajček trdno spal. A tiste noči so v grad vdrli roparji. Hoteli so vzeti princeskino krono in njenega puhastega zajčka. Princeska se je takoj prebudila in zaklicala: »Mami, oči, v sobi so roparji!« Mama in oče sta pritekla v sobo in zaprla roparje v ječo. Mama je rekla roparjem, da bodo v ječi zaprti en mesec. Princeska Ema se je smejala, ker v gradu ne bo več roparjev. Zahvalila se je tudi mami in očetu, ker sta roparje zaprla v ječo.

Zjutraj so imeli zabavo za kralja in kraljico. Princeska Ema je imela modro obleko z rdečimi vrtnicami. Zajček je imel zeleno ogrinjalo z modrimi srčki. Posebna princeska Ema je bila naj srečnejša princeska za vse čase.

Počil je lonec in pravljice je konec.

Ruby Veronica Gnezda, 3. b

Tin

Če bi zemljo prekril sneg

Bilo je nekega jutra. Zbudil sem se in zelo me je zeblo. Zadrhl sem se mami naj prižge kurjavo, ker je december, potem pa sem vstal in se kar ogrnjen v odejo odplazil k oknu. Pogledal sem termometer. Kazal je minus štirideset stopinj Celzijev. Rekel sem: »Ta je pokvarjen.« Pogledal sem še drugega, ta pa je že zamrznil.

Oblekel sem smučarsko perilo, dvojne debele nogavice, tople hlače z grelci, majico s kratkimi, majico z dolgimi rokavi in jopico. Odšel sem v pritličje. Tam je na kavču zmrzoval moj ati. Pokril sem ga še s tremi odejami. Zeblo me je v noge, zato sem si okoli stopal ovil dve plastični vrečki. Hotel sem ven. Oblekel sem debelo bundo z XXL grelci. Na sebe sem zmetal še dve podkapi, kapo in kapuco (kapuca je imela vgrajene zvočnike in na rokavu je bil vgrajen telefon). Nazadnje sem v notranji hrbtni žep vtaknil še termometer. Odprl sem vrata, tam pa me je pričakalo 4 metre snega. Nekaj časa sem še stal pred vrati, potem pa sem začel kopati rov. Kopal sem in kopal, ampak je kar šlo, saj je bil sneg lahek. Rov sem skopal do sosedu in pozvonil. Čez pet minut je vrata odprl Rok. Rekel sem mu naj se obleče in pride ven. Zaprl je in prišel čez približno 15 minut. Skupaj sva skopala rov do travnika. Začela sva teptati sneg. Ko pa je bil sneg steptan, sva začela kopati vhod v bunker.

»Mami, lačen sem!«

»Vem Aleks, jaz tudi. Ampak voda v cevi je zamrznila, za jesti nimamo nič, trgovine pa so zaprte.«

»Ampak mami, jaz sem lačen!«

»Vprašajva atija, on se bo že kaj spomnil«

»Ati spi!«

V bunkerju sva naredila stene in opazovalne line. Potem pa sem postal lačen.

Poklical sem mami. Mami mi je rekla: »Maks, nimamo ne vode, ne hrane.«

»Mami, za vodo moramo stopiti sneg, za hrano pa lahko prosimo sosede.«

»Sem jih že, pa tudi oni nimajo nič.«

»No, pa saj imaš ti v zamrzovalniku pujsa že en teden.«

Mami je spekla pujsa in povabili smo še sosede. Vsi smo se najedli, pa še zeblo nas ni.

Maks Goršič, 4. d

Stara hiša

V nekem mestu v neki hiši, kjer živijo stare miši, kjer živijo le podgane, ki so venomer zaspane. Tam se nekaj je zgodilo, nekaj se je pripetilo...

No, pripetilo se je tole:

V tistem mestu je stara ulica, ki se imenuje Starinškova ulica. V tisti ulici pa so same lepe in pisane hiše v katerih živijo le prijazni ljudje in v vseh hišah so otroci. Modra hiša je od Zale, zelena od Mihca, rumena je Pikina, oranžna je Timova in vijolična Zarjina in Lukova. No, kot sem rekla, je čisto na koncu ulice pa siva in stara hiša v njej pa živijo le miši in podgane.

V tej hiši že dolga leta ne živi nihče. Ima pa zgodovino, kar bujno zgodovino. Kaj ko bi vam jo povedala? Ste za to?

Pred leti je v njej živel slikar Slikopack. Takrat je bila ta hiša najlepša v vsej okolici. Vse druge hiše so bile sive ali bele le hiša slikarja Slikopacke je bila pisana. Imela je zelene polknice, rdečo streho in mavrico na vratih. Vsi otroci so hišo oboževali, najbolj všeč pa jim je bila mavrica na vratih. Tako se je Slikopacka odločil, da bo vsakemu narisal mavrico. In res. Ko so vsi otroci dobili mavrice in jih pokazali staršem, so se vsi starši odločili, da prepleskajo

hiše v žive barve. Tako so vse hiše postale pisane. Čez nekaj let pa se je slikar Slikopacka preselil daleč stran. V hišo se je naselila družina Sivkovich. Še en teden ni minil in že so odšli po barve in takoj prebarvali hišo. Hiša je dobila rjavo streho, črne polknice in sive stene. Tako je hiša postala siva. No, vam je zgodovina hiše všeč? Meni je, čeprav imam raje pisane barve.

Zdaj pa naprej k zgodbi. Zala, Mihec,

Pika, Zarja in Lukec to zgodovino poznajo. Tudi oni imajo radi barve in ker v hiši že dolga leta ni nikogar, so se odločili, da jo polepšajo.

Deklice so pričele izdelovati glinene figurice in jih prodajati, da so dobile denar za nakup barv. Fantje so prodajali sličice avtomobilov, ki jih niso več potrebovali. Zbrali so dovolj denarja za barve. In jih kupili. Streha je spet postala rdeča, polknice zelene in na vratih se je spet prikazala mavrica. Čez kakšen teden pa se je vrnil slikar Slikopack. Veste, kako je bil srečen. Tako zelo, da je vsakemu od otrok narisal mavrico. In zdaj so srečni vsi.

Ronja Matijevec Jerman, 4. d

Šola iz žvečilnih gumijev

V šoli iz žvečilnih gumijev bi bilo zabavno. Pomota, zelo zabavno. Žvečiti bi morali prav vsi, tudi ti in bilo bi prav zabavno.

Ko bi prišel v šolo, bi ti receptor za pozdrav napihnil žvečilni balon. Snažilke bi za pozdrav prežvekovala dva ali tri žvečilne gumije na enkrat. Ko bi učitelj vstopil v razred, nas sploh ne bi pozdravil. Z žvečilnim gumijem bi naredil velik balon, ga počil in pristal bi naravnost na njegovem obrazu. Po močnem puku bi učitelja vsi videli in se hitro usedli na svoja mesta. Nato bi učitelj vzel po tri ali štiri žvečilne gumije in začel predavati snov. Ker bi v ustih imel toliko žvečilnih gumijev, bi govoril nerazločno. Učenci snovi ne bi razumeli. Ko bi jih učitelj vprašal, bi ravno tako nerazločno odgovarjali, saj bi med odgovarjanjem močno žvečili. Zaradi nenatančnega razumevanja, žvečenja in momljanja bi naredili vtis, da veliko vedo. Učenci bi dobivali dobre ocene. Če bi dobili oceno pet, bi dobili pet žvečilnih gumijev. Če bi dobili štiri pa štiri žvečilne gumije. Med odmori bi žvečilne gumije lepili na zid ali pa jih odlagali na kupčke in iz njih zidali nove prostore šole. Med malico bi prekinili z žvečenjem, saj bi morali veliko pojesti, da bi dobili novo energijo za žvečenje. Ko bi odšli domov, bi žvečilne gumije pustili prilepljene v šoli. Ampak doma nebi bilo tako lepo, saj bi učence bolela usta. Kaj še le, da bi pomislili na žvečilni gumi, šolo ali učenje. Učitelji pa bi še več žvečili, ker se bi morali pripravljati na novo snov.

Taka šola bi na zunaj delovala imenitno, a nebi bilo tako prav. Saj ste videli, kaj ne?

Lucija Kovač, 4. d

Postal sem učenec šole za klovne

(domišljijski spis)

Ko sem se zbudil, je že dišalo po nenavadnem dnevu. Vzel sem pisan dežnik, saj je deževalo. Še dobro, da sem imel vesla za moje nove čolne. Odhlačal sem proti šoli za klovne.

Šolo za klovne sem prepoznal že od daleč, saj je imela namesto strehe čudovit rdeč klobuk. Vrata so bila elastične naramnice. Ko sem se prebil skozi njega, je omamno zadišalo po čokoladnih flancatih.

V učilnici so bile po tleh pisane blazine različnih oblik in trampolin. Moji sošolci so se kar gnetli in komaj sem dobil modro blazinico z rdečimi gosenicami. Poveznil sem si jo na glavo in bil najbolj čeden na svetu.

Vstopil je učitelj, skočil na trampolin in se pri tem hahljal. Nekateri sošolci so se smejali, drugim pa so tekle solze. Po zaključni salti s trampolina je učitelj mehko pristal na zadnji plati. Tako nas je pozdravil in napovedal uro smejanja in krohotanja, pri čemer je bilo prepovedano izgubiti široke hlače. Še dobro, da sem imel s seboj vesla, sicer bi pokazal svoje nove spodnjice z rdečimi žogami. Izkazala so se zelo uporabna za lovljenje cunamijskih hlač okoli mene. Z njimi sem ulovil najboljši čokoladni flancat ter ga pohrustal. Tako zelo sem se najedel, da sem imel kar nekaj težav s premikanjem. Končali smo s poukom in odšli na sladoled.

Ko sem se vračal domov, je bila na nebu mavrica. Splezal sem nanjo in se spustil po njej kot po toboganu naravnost skozi okno moje sobe.

Nejc Parkelj, 4. a

Postal sem učenec šole za klovne

V nedeljo popoldne, ko je očka bral časopis, je iz njega padel letak. Na njem je pisalo: Vabljeni v novo šolo za klovne!

Letak sem vzel izpod mize in ga skril v žep. Šel sem v sobo ter razmišljal, kako bi se udeležil tečaja za klovne. Zjutraj sem starše vprašal in bila sta navdušena. Edini pogoj je bil, da bom še vedno priden v šoli. Takoj naslednje jutro smo odšli na tečaj. V prvi sobi je bil klovn z oranžnimi lasmi. V drugi sobi je bil klovn z opico. Ko je bilo konec tečaja, so me povabili na karneval. Dobil sem velik rdeč nos in velike pisane hlače. Na glavo so mi posadili majhen klobuček. Po zaključku karnevala smo odšli v bolnico, kjer smo na otroškem oddelku zabavali otroke. Bolniki so se najbolj smejali mojim šalam, zato sem bil sprejet med klovne.

Tako sem postal učenec šole za klovne. Najbolj mi je všeč to, da zabavam majhne otroke, ki ob smehu pozabijo na svojo bolezen.

Martin Krafogel, 4. a

Extreme world travels

OPOZORILO:

NIKOLI NE DELAJTE TEGA, KAR PIŠE V TEJ KNJIGI !

1. Mississippijevi vulkani

Bil sem na Mississippiju. Tam je bilo zelo lepo. Kar na enkrat sem zagledal vulkane in se domislil, da bi skakal po njih. Vulkanov je bilo veliko, zato sem se odločil, da splezam na prvega in najvišjega. Začel se je izbruh in hitro sem začel skakati po njih. Začele so se rušiti skale in valiti po pobočju. Nisem imel več izbire, zato sem skakal, kolikor sem mogel. Prišel sem na cilj. Celo mesto me je oboževalo, jaz pa sem se odpravil naprej.

2. Skok čez Teksaško razpoko

Bil sem v Teksasu. Tudi tam je bilo zelo lepo. Šel sem po puščavi in hodil 3 ure, dokler nisem prišel do neke razpoke. Bila je posledica razlomljenega hriba. Domislil sem si, da bi preskočil ta hrib. Plezal sem in plezal, vendar ni bilo ne konca ne kraja hriba. Po nekaj urnem plezanju sem prispel na cilj. Razpoka je bila zelo oddaljena in globoka. Šel sem do konca, potem pa z vso hitrostjo zdivjal in preskočil razpoko in prispel na cilj. To je bilo moje drugo zmago slavlje.

3. Brezciljno plezanje po ledu

Bil sem na Kamčatki . Tam me je zeblo, zato sem se dobro oblekel. Ogledoval sem si visoke gore in sem si trenutek za tem zamislil, da bom eno izmed teh preplezal. Odpravil sem se počasi, korak za korakom: leva, desna, leva, desna... Toda ko sem prispel do sredine me je malo zaskrbelo, saj je

bilo vse videti kar visoko. Po petih minutah sem ugotovil, da goram ni konca. S seboj sem imel padalo in se z njim spustil v dolino. Podvig ni bil uspešen.

4. Amazonsko prekrivanje

Bil sem pri reki Amazonki. Tam je padal dež, zato sem se skril pod streho. Kmalu za tem sem si domislil plavanje do polovice reke. Oblekel sem si kopalke in skočil v vodo: ČOF !! Plaval sem in plaval dokler nisem ugotovil, da sem prispel do aligatorjev. V strahu sem hitro plaval naprej, plaval in plaval, dokler nisem prišel do konca. To je bil moj novi, tretji rekord.

5. Enodnevna vožnja po slapovih

Bil sem v Niagari. Tam sem si kupil čoln za dirko po slapovih. Slapovi so padali in padali v nižino. Čoln sem postavil čisto zgoraj slapa. Sunki so bil močni, zato sem zlezal v čoln in padal v nižino in padal in... Padel sem v vodo, ČOF!! Reševalci so me potegnili ven iz vode. Malo me je zeblo a sem bil dobro. Podrl sem novi rekord.

KONEC

Dogodivščine neustrašnega pustolovca Johna Kicka, ki preskakuje nenavadne ovire. V tej pisani dogodivščini boste spoznali kako ta pustolovec brez strahu premaguje ovire po celem svetu. Ob gorskih, vodnih, zemeljskih in snežnih ovirah nam zastane dih, John Kick pa ob tem neizmerno uživa.

Timotej Terglav, 4. a

Grozni zmaj

Nekoč v davnih časih je za sedmimi gorami stal grad in za tremi gorami, od gradu naprej, je bila votlina Groznega zmaja.

V gradu je živel kralj, ki je imel prelepo hči po imenu Elizabeta. Vsi mladeniči iz bližnjih in daljnih vasi, so jo želeli imeti za ženo. Eden za drugim so hodili h kralju in mu zastavljali ista vprašanja. Kolona mladeničev se je vila po celem grajskem hodniku, od grajskih vrat do kralja. Vendar on je imel za vse isti odgovor, ki se je glasil takole: »Tisti mladenič, ki bo ubil Groznega zmaja, bo dobil mojo hčer za ženo«.

Nekega dne je h kralju prišel majhen mladenič, z buciko v rokah in z očali na nosu. Kralju je zastavil vprašanje kot vsi drugi mladeniči in kralj mu je dal enak odgovor. Ko pa je mladenič odšel iz gradu, se je kralj pričel hihitati in rekel: »Tako majhen je in za orožje je imel le buciko, kako ga bo premagal, hi, hi, hi?«

No, in tako so mladeniči odhajali na dolgo pot. Nekateri so odšli že pred sedmimi leti, a nobenega ni bilo nazaj. Pot po kateri so hodili je bila poraščena in dolga. Hodili so po skalnatem pobočju, mimo prepadov.

Ko je do jame prišel mladenič z očali, se mu je jama zdela prazna. Vendar ni bila, kajti ko je vstopil vanjo, je pogledal najprej na levo, nato na desno in navzgor in v skalnem previsu zagledal velikega Groznega zelenega zmaja, ki je spal. Iz žepa je hitro povlekel škatlico bucik in med njimi izbral največjo, ter jo zalučal proti zmaju. Zapičila se mu je v zadnjico. Zmaj se je v hipu prebudil in vstal. Mladenič se je začudil, kajti zmaj ni imel kril. Bil je posebne vrste, ki ni znala leteti. Imenovala se je ČČOOKOKOLALAFUFUUMM. Mladenič si je snel očala in jih zalučal proti zmaju. Pristala so mu ravno na nosu. Tudi očala so bila posebna in so Groznega zmaja oslepila. Mladenič je vzel zmajevo najljubšo hrano. To so bila volkova ledvica in mu z njimi pomahal pod nosom ter se počasi pomikal proti prepadu. Zmaj je bil lačen, zato je sledil vonju. Ko sta prišla do prepada, je mladenič volkova ledvica vrgel v prepad. Zmaj je vonju sledil in zato za njimi skočil v prepad. Ker pa je bil ta globok, je zmaj seveda umrl.

Mladenič se je vesel odpravil h kralju in mu povedal veselo novico. Ko je kralj za to izvedel, je ves osupel naznanil: »Organiziral bom poroko.«

Mladenič in princesa sta bila zelo vesela. Poročila sta se in postala kralj in kraljica.

Rodila sta otroke in živeli so v miru do konca svojih dni.

KONEC

Nina Erjavec, 4. c

Moja cirkuška točka

Hodila sem po pločniku in mimo mene je prišel klovn. Bil je žalosten, kar se za klovna ne spodobi. Radovednost mi ni dala miru in vprašala sem ga, kaj je narobe. Povedal mi je, da jim je zbolela glavna akrobatka. Kar naenkrat mi je v glavo šinila ideja, da bi jo jaz lahko nadomestila, saj žalostnega klovna ni prav nič lepo gledati.

Povedala sem mu mojo idejo. Klovn je bil navdušen.

Napočil je dan cirkuške predstave. Z mamom sva se odpeljali do velikega šotora z rdečimi in belimi črtami. Na veliki tabli je z velikimi črkami pisalo CIRKUS. Vstopila sem v šotor in rdečelasa gospa me je pospremila do zaoderja. Dobila sem lep modro bel dres z bleščicami. Bila sem nestrpna in vsa sem se tresla. Čas je bil za mojo točko.

Stopila sem v areno in občinstvo je glasno zaploskalo. Naredila sem kolo, potem stojo in nato slavnostno salto. Aplavz je bil še bolj bučen.

Bila sem ponosna nase.

Doma mi je moja družina pripravila zabavo za mojo izvrstno točko. Bila sem neskončno srečna.

Dunja Rahovsky Šuligoj, 4. a

Nogomet, nogomet zakaj nogomet?

Nogomet, nogomet, zakaj nogomet ?

Bolje je košarka ali polet.

Pade gol vsi ponorijo,

praženci pa na travi obležijo

in vsi navijači od žalosti zaspijo.

Zakaj moramo v šolo?

V šolo moramo zato da se učimo

in v zvezek napišemo rimo

in vsi učenci znorijo zato ker petko ne dobijo.

Dobijo pa štirko in zato se žalostijo.

Primož Avbelj 4. c

Zimska pesem

Jesen je mimo, zima tu,

sneg z neba se je vsul.

Otroci so veseli vsi,

hitro ven se kepat šli.

Starši pa prav nič veseli,

raje bi se notri greli,

kavo pili in kramljali,

da zvečer bi lažje spali.

Zdaj svetloba hitro ugaša,
vonj po praznikih prinaša.
Res je, saj je vendar zima,
ki vsakemu prikima.

Ko pomlad bo spet prišla,
zima za gore bo šla,
prvo cvetje bo vzknilo,
nam sadove obrodilo.
Gore bodo ozelenele,
vesele rože zacvetele.

Enej Rutar, 4. c

Seveda je beseda

Seveda je beseda,
Ki je šla v mesto
Po balone in bonbone.

Potem je šla na balon in našla je bonbon.

Tam je srečala sosedo Niko,
Ki je imela sredi nosa piko.
Nika ima doma kozla,
Ki je privezan na dva vozla.

Ona ima doma svoje kozličke
Te imajo prijatelje prašičke.
Ta seveda beseda je res zmeda,
Ker je namesto soli
V lonec posula konec.

Nina Erjavec, 4. c

Intervju s Tadejem Korenom Šmidom, igralcem iz slovenskega filma »Gremo mi po svoje«

Kako je bilo na avdiciji?

V šoli sem videl plakat in, ker me je že prej zanimalo igrilstvo, sem si rekel »zakaj pa ne« in se prijavil. Bilo je več avdicij; na prvi avdiciji sem imel razgovor z režiserjem in slikanje, na drugi avdiciji pa sem moral že nekaj odigrati. Na tretji avdiciji sem že vedel, da sem izbran, vendar sem moral še nekaj odigrati, da so lahko izbrali vlogo.

Koliko časa je trajalo snemanje filma?

Snemanje je trajalo 40 snemalnih dni, ki so bili razporejeni v 2 mesecih, v času poletnih počitnic.

Kaj je bilo najtežje in kaj najbolj smešno na snemanju?

Najtežji so bili prizori, ko je kamera čisto blizu, na razdalji pol metra in si zelo živčen, okrog tebe je 20 ljudi, ne smeš gledat v kamero, solzijo se ti oči, ker imaš pred sabo ogromno luči, pa še sonce je, ti pa ne smeš niti treniti z očmi. Težka je bila tudi scena, ko letim. Bil sem ves prevezan, po celem telesu sem imel vrvi, da sem lahko letel, mene pa je bolelo, bolelo, bolelo... Šest ur sem tako visel in to je bilo kar težko.

Kaj bi pa rekel glede smeha... (razmišlja). Aha, eden bolj smešnih trenutkov je bil ta, ko nam je zbežala papiga. Ravno tisti dan, ko je bilo v načrtu

snemanje prizora s papigo, nam je zbežala iz kletke in odletela v gozd. Cela ekipa je tekala za njo in plezala po drevesih in trajalo je kakšnih pet ur, preden so jo ulovili in smo lahko nadaljevali s snemanjem.

Ti sedaj, ko si znan, učitelji kaj pogledajo skozi prste?

Kot prvo, ne bi rekel, da sem znan, mogoče sem malo prepoznaven, čeprav me na ulici ne prepozna ravno veliko ljudi. Poleg tega mislim, da nisem naredil kaj takega, da bi se imel za znanega; igral sem pač v slovenskem filmu, kjer je znan film, ne pa jaz.

Kar zadeva profesorje, mi ravno ne gledajo skozi prste v smislu, da bi mi kdaj prišteli kakšne točke, mogoče se da s kakšnim profesorjem dogovoriti za datume ocenjevanja, sicer pa nimam kakšnih privilegijev.

Ali dobivaš veliko pisem oboževalk?

Pisem v bistvu ne, v današnjem času bolj funkcionira facebook, pvt-jev in prošenj za prijateljstvo pa dobivam na tisoče.

Kateri je tvoj najljubši predmet v šoli?

Geografija, pa malica... (smeh). Najraje imam geografijo, ker rad potujem in nameravam v življenju še veliko potovati, zato se rad pogovarjam o takšnih stvareh. Tudi sociologijo imam rad, na splošno imam rad takšne predmete, kjer se da pogovarjati in povedati svoje mnenje.

Kaj najraje počneš v prostem času?

Lenarim... (smeh). Ker sem ves čas zaseden, izkoristim prosti čas tudi zato, da malo polenarim in pogledam kakšen film. Pišem razne scenarije, s prijatelji snemamo kratke filmčke za razne natečaje in smo kar uspešni. V prihodnosti nameravam študirati režijo.

Tudi s športom se malo ukvarjam, občasno plešem. Včasih sem resno treniral hip hop in break dance, vendar zdaj nimam več dovolj časa, in počnem to le še tu in tam.

Boš igral še v kakšnem filmu?

Ne vem, ni odvisno samo od mene, najbrž pa bom že šel še na kakšno avdicijo.

Imaš po posnetem filmu željo postati igralec?

Ne, pravzaprav ne. Bila je sicer super izkušnja, vendar si želim postati režiser. Zaljubljen sem se v ta poklic, želim si postati režiser, igralec pa ne.

Nejka Jevšek in Kristian Zule, 5.c

Šahovski problemi

Beli da mat v eni potezi.

Kako požreti vse figure?

Z belim skakačem (konjem) na polju a1 poskusite požreti vse figure (tako bele kot črne). Pri tem ne smete skočiti na nobeno izpraznjeno polje (tisto, na katerem ste figuro že vzeli). Koliko figur vam je najmanj ostalo nepožrtih?

Rešitve sprejemamo do torka, 12.4.2011 v računalniški učilnici.

Izmed pravilnih rešitev bosta izžrebana dva dobitnika (za vsak primer 1) 500 gramskih lešnikovih čokolad Gorenjka.

Živali

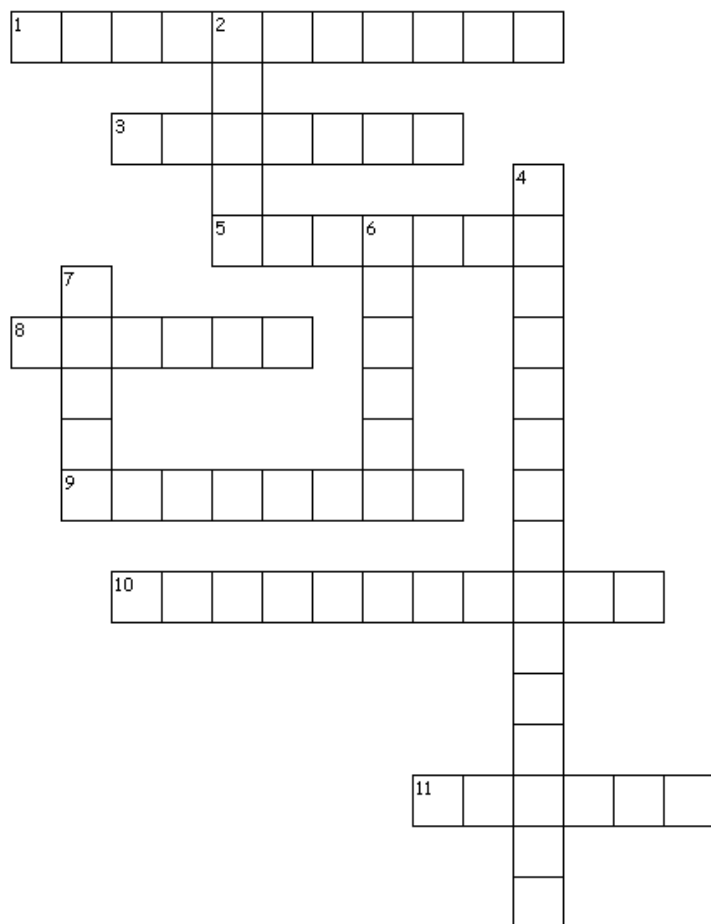
P	Ž	M	P	X	N	L	B	T	M	U	L	A	I	Z
E	U	E	C	N	C	W	E	K	C	A	C	D	H	T
T	S	V	V	B	X	B	H	O	O	G	Q	N	J	G
E	D	Z	J	I	A	C	C	L	P	K	W	A	F	O
L	U	Z	S	W	L	Q	N	E	J	A	O	P	S	T
I	F	H	E	Y	I	I	C	K	I	D	R	Š	C	M
N	I	H	S	C	R	P	N	O	L	S	Y	D	F	R
U	P	K	T	N	O	Z	A	R	V	K	H	S	G	T
P	W	R	S	Y	G	J	R	D	A	K	Z	W	S	V
A	K	A	K	R	D	F	S	E	Z	R	D	G	A	Y
A	X	S	D	I	O	V	F	K	E	T	A	N	M	X
A	J	T	F	F	V	M	W	E	A	C	F	M	Z	Y
V	F	A	R	U	H	I	D	M	I	H	A	C	L	V
K	P	U	J	S	Q	S	Y	P	S	Z	R	Y	N	M
N	A	K	K	G	P	L	O	Š	I	M	I	K	K	Z

DIHUR
KOKOŠ
LEOPARD
OPICA
PETELIN

GORILA
KRATAČA
MIŠ
PANDA
PUJS

ŽIRAFA
KRT

PES
SLON

Križanka**VODORAVNO**

1. najuspešnejša slovenska tekačica
3. najuspešnejši smučarski skakalec
5. najdražji nogometaš na svetu
8. vratar Barcelone
9. vratar Galaktikov
10. slovenski plavalec
11. najdražji prestopni rok v Premier League

NAVPIČNO

2. zmagovalec LIGE PRVAKOV v letu 2010
4. vzdevek Arsenala
6. svetovno prvenstvo v nogometu
7. slovenski boksar

**Osnovna Šola
n.h. Maksa Pečarja**

Črnuška cesta 9, 1231 Črnuče